

Nära livet

(Hösten 1987)

En bekant till dig hade tagit livet av sig, slängt sig ned från ett berg.

Du hade varit fruktansvärt sjuk i en grymt vedervärdig psykos, och

var inte riktigt frisk än. Vi hade haft en jätteskön helg i Stockholm

tillsammans. Söndag kväll och du mår inte bra, jag lagar mat

och du ligger på parkettgolvet i vardagsrummet.

Du bryter samman och den stora gråten sätter igång, en sån

som det inte går att hejda. Du gråter som ett mycket ledset barn.

All den tragiska olycka och sorg som du har hållit tillbaka under

ett med tiden allt sjukare decennium exploderar nu. En dammlucka

på vid gavel. Jag sätter mig bredvid dig och smeker dig och säger gråt

min vän, bara gråt, med all medkänsla jag är mäktig. Din enorma gråt

varar länge, och när den avtar så är du så vacker, kristallklar i blicken.

Vi står varandra allt närmare denna höst, vår vänskap så stark, men

samtidigt denna smärta hos dig som minskar sakta. Din nyfödda glädje

och tillit till allt det som är gott i livet. Vi älskar med varandra

i min smala säng, ursinnigt och skönt. Så nära livet som det går.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten